

Муха й Бджола (1864—1872)

Глібов Леонід Іванович

Весною Муха-ледащиця
Майнула у садок
На ряст, на квітки подивиться,
Почуть Зозулин голосок.
От примостилась на красолі
Та й думає про те,
Що як то гарно жить на волі,
Коли усе цвіте.
Сидить, спесиво поглядає,
Що робиться в садку;
Вітрець тихесенько гойдає,
Мов панночку яку...
Побачила Бджолу близенько:
— Добридень! — каже їй.—
Оддиш хоч трохи, моя ненько,
Сідай отут мерщій.
— Та ніколи мені сидіти,—
Одвітує Бджола,—
Вже час до пасіки летіти:
Далеко від села.
— Яка погана,— Муха каже,—
На світі доленька твоя:
Раненько встане, пізно ляже...
Мені б отак — змарніла б я,
За тиждень би головоньку схилила.
Моє життя, голубко мила,—
Талан як слід:
Чи де бенкет, чи де обід
Або весіллячко, родини,—
Такої гарної години
Ніколи не втрачу я:
І їм, і ласую доволі,—
Не те що клопоти у полі
І праця бідная твоя! —
На річ таку Бджола сказала:
— Нехай воно і так;
Та тільки он що я чувала,
Що Муху зневажає всяк,
Що де ти не поткнешся
Або до страви доторкнешся,—
Тебе ганяють скрізь:
Непрохана не лізь.
— Стару новинку,— каже Муха,—

Десь довелось тобі почути!..
Запевне, дурень дурня слуха...
Велике діло — проженуть!
Не можна в двері — я в квартиру
Або пролізу в іншу дірку —
І зась усім!

Нехай ся байка мухам буде,
Щоб не сказали часом люде,
Що надокучив їм.

[1864—1872]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/mukha_i_bdzhola